CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
MICA FLORAREASA

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MICA FLORĂREASĂ

Nr. 17

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor

de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Mica florăreasă

Capitolul 1
Noaptea

Vântul sufla aprig prin Tokio, sgâlţâind firmele şi reclamele. Nori groşi atârnau pe cer şi ploua torenţial. Lămpile electrice de pe străzile principale oscilau încoa şi încolo, făcând să li se oglindească luminile prin bălţi şi plăsmuind pe zidurile caselor sumbre fantastice. Străzile erau pustii. Doar din când în când câte o siluetă se strecura pe lângă case, spre a dispare într'un bar luminat sau o casă de toleranţă.

Din spre port venea un bărbat, un European. Îmbrăcat într'un impermeabil de mătase. Cu gulerul ridicat, cu pălăria trasă adânc pe frunte, se îndrepta, fără prea mare grabă, spre centru, fredonând.

Deodată, de pe trotuarul celălalt, se desprinse o a doua siluetă, care-l lăsă să mergă câţiva paşi înainte, după care însă-l urmări până ajunse în sfera de

lumină a unei lămpi şi-i putu distinge obrasul. Imediat se piti iar în umbră, furişându-se după celălalt până la răscruce.

O detunătură spintecă tăcerea, înghiţită însă repede de ples-căitul ploii şi şuieratul vântului.

- *Dam !...*

Omul cu impermeabilul bătu cu mâinile aerul, ca şi cum ar fi căutat un reazăm şi căzu apoi lat la pământ.

Necunoscutul de pe trotuarul celălat stet un răstimp imobil, uitându-se la cel căzut. Acesta nu se mişcă.

Se furişă atunci mai departe, tot în umbră, spre a se mistui în curând în una din uliţele laterale.

Omul zăcea încă jos, cu capul pe mâna dreaptă. Nicio mişca-re nu trăda că trăeşte încă. Numai un observator atent ar fi băgat de seamă că-şi întoarse capul încet, cercetând, cu ochii întredeschişi, să străbată întunericul.

Rămase cinci minute culcat, după care sări în picioare şi se ghemui în umbra unei firide. Şi, tot rotindu-şi ochii în neastâmpăr, îşi ţinea mâna încleştată pe un browning.

În clipele acestea, nu se vedea niciun om pe stradă.

Se scutură. Deşi impermeabilul îl ferise de ploaie, totuşi pan-talonii, dela genunchi în jos, erau uzi leoarcă.

Se apucă de umărul stâng, unde, atât, impermeabilul cât şi îmbrăcămintea de dedesubt erau găurite. Glontele jupuise pielea, fără însă a fi produs vreo leziune serioasă.

Dacă se trântise jos, apoi o făcuse într'adins, ca să amăgească pe necunoscutul şi invizibilul adversar.

- *Damned* ! Nu mi se face o primire tocmai amabilă în Tokio.

Vasăzică banda galbenă şi ştie că m'am întors. Lua-i-ar Aghiuţă !

Bill Gazon murmură încă un şir de urări de acestea la adresa duşmanilor săi, după care-şi continuă drumul, oprindu-se însă acum mai des şi uitându-se în toate părţile.

Se îmbarcase la Petropavlovsk, în taină pe un vaporaş comer-cial care pleca de la Iokohama, iar de acolo spre a nu întârzia, îşi continuase drumul spre Tokio, servindu-se de o barcă cu motor.

Cu toată iuţeala însă şi taina cu care pornise la drum, spionii cari îl pândeau aflaseră şi i-o luaseră

înainte, precum dovedea primi-rea “prietenoasă” de adineaori.

Ajunse î curând la vechiul său hotel. Cum intră în hol, doi japonezi, elegant îmbrăcaţi, îi întoarseră, speriaţi, spatele. Nu-i ob-servă totuşi, căci portarul îl şi întâmpină cu o plecăciune.

- *Good evening*, mister Gazon. V’am aşteptat.

- Vasăzică, pot obţine o cameră?

- *Yes*, chiar cea veche a dumneavoastră, dacă vă place. Afară de asta, consulul norvegian a lăsat vorbă să-l chemaţi, dacă sosiţi înainte de miezul nopţii. Să vă pun în legătură ?

- Mă rog !

Şi, fără să mai zăbovească, Bill Gazon intră în cabina telefo-nică şi, în curând, răsună la aparat vocea consulului.

- Bună seara, domnule consul. Aici e Gazon. Scuză-mă că te chem aşa de târziu, dar dumneata singur ai dorit-o. Venii tocmai acum... Da, am primit telegrama dumitale. Cu neputinţă! Ce ? Bine ! Viu mâine de vreme la dumneata. Mi s’a făcut pe stradă o primire foarte cordială... Nu-i nimic, nu mă prea doare. Da.... da, vin mâine negreşit. *Good Night*.

Cum ieşi din cabina telefonică, o fetiţă veni la Bill, să-i ofere spre vânzare flori.

El voi la ânceput să refuze, dar văzând ce îngheţată era micuţa în rochia-i udă, îi se făcu milă de ea şi luă buchetul oferit, plătindu-i-l cu o piesă de argint. Ea îl privi cu recunoştinţă. Dar parcă nu luci în ochii ei o scânteiere de triumf ?

El însă nu văzu nimic. Se urcă în camera sa cu ascensorul, aprinse lumina şi concedie pe boy.

Era obosit şi voia să doarmă. Se desbrăcă la iuţealăş îşi spălă rana neînsemnată dela umăr şi se bandajă cum se pricepu mai bine.

Se uită apoi prin cameră. *All right* ! Totul era în regulă. Să mai tragă numai de câteva ori din ţigară şi apoi în pat !

În timpul când fuma, luă buchetul. O mireasmă dulce şi pă-trunzătoare îl izbi. Mirosea mereu florile şi-l cuprinse o moleşeală. Deodată le asvârli. Nu era un parfum natural...

Prea târziu însă.

Capul îi căzu pe masă şi adormi.

Să tot fi trecut un ceas, când uşa dela camera sa se deschise binişor şi patru ochi se pironiră pe cel care dormea.

Apoi, cei doi Japonezi cari la apariţia lui în holul hotelului, se întorseseră speriaţi, intrară în cameră, încuiând cu îngrijire uşa şi furişându-se ca nişte pisici spre dânsul.

- Nu l-am nimerit.

- A căzut şi a rămas ca mort.

-Un vicleşug al diavolului alb. Te-a înşelat.

- Dar acum îl avem în mână. Facem îndată ?

- Nu, fiindcă nu s'au culcat încă toţi pasagerii. Peste două ceasuri ! Între timp să căutăm.

Şi, ridicînd pe Bill Gazon, Japonezii îl culcară în pat. După aceea, îi scotociră prin buzunare şi puse pe masă tot ce găsiră.

- N'are la el fotografia. Unde o fi ascuns-o?

Şi iar îi percheziţionară buzunarele. Nu găsiră însă ce doreau. Se priviră întrebători.

În timpul cât ei căutau, nu observaseră că uşa se deschisese iarăşi şi mica florăreasă se strecurase

înăuntru.Ea se ghemui lângă uşă şi urmări în tăcere activitatea lor.

- Dar ce cauţi aci ? Cară-te !

- Ce vreţi cu el ? - întrebă ea pentru a doua oară.

Japonezii nu-i răspunseră ci o îmbrânciră afară, stinseră lumi-na şi ieşiră, la rîndu-le din cameră.

- Mie-mi datoraţi că nu poate apăpra. Ce vreţi cu el ? Să-l o-morîţi? De ce ? Ce v'a făcut? Voiaţi săi luaţi o fotografie, dar n'are niciuna la dânsul, - le zise copila afară.

- Cară-te scorpio !

Japonezul cel în vârstă o lovi cu piciorul şi amândoi o împin-seră cu brutalitate jos pe scară.

Ea se uită la ei cu ochii mari. Şovăi o secundă, dar apoi, ridi-cându-şi din fugă coşul cu flori, o sbughi din hotel.

În stradă însă, se tupilă după o muche de zid, aşteptând să treacă cei doi Japonezi.

- Trebuie să moară încă în noaptea aceasta; altfel, află mâine dimineaţă unde se află soră-sa.

Mititica se sperie la auzul acestor cuvinte ale fraţilor săi. Stete încă mult timp în ascunzătoare, după aceea căută ceva în coş şi alergă înapoi la hotel.

Ajunse nevăzută la camera lui Bill Gazon şi intră.

După ce ascultă un timp lângă uşă, spre a se încredinţa că n'a văzut-o nimeni intrând, aprinse lumina şi se apropiă de tânăr.

Ce liniştit dormea bărbatul alb! Ăsta era un efect al florilor ei. Acum însă voia să-i vie într'ajutor, fiindcă frate-său o numise scor-pie.

Ca Japoneză, era foarte sensibilă la insulte. Deschise feres-trele de sus şi aruncă florile afară.

Răcori, cu o batistă udă, fruntea lui Bill şi-l fricţionă pe tot obrazul cu un creion de care se servesc Japonezii ca leac împotriva înţepăturilor de insecte, astfel că el trebuia să aspire mirosul puternic şi să se trezească. Mai mult decât atâta nu putea face pentru omul alb.

Stinse lumina, încuie uşa pe dinafară şi scoase cheia din broască.

Ieşi din hotel tot aşa de nevăzută precum venise. În stradă, aruncă cheia. De acum fraţii ei nu mai puteau pătrunde în camera bărbatului alb, fără să nu producă sgomot.

Şi într'adevăr, portarul surprinse în aceeaşi noapte pe doi in-digeni ceri voiau să pătrundă într'o odaie; nu putu însă pune mâna pe ei.

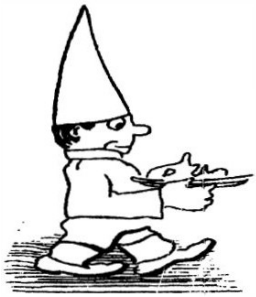

Capitolul 2
Dimineaţa

Bill Gazon se deşteptă cu nişte dureri de cap şi greaţă. Privi mirat prin cameră şi, încetul cu încetul, îşi aminti de cele întâmplate.

Florile fuseseră îmbibate de un narcotic.

Dar unde erau acu, şi cine-l pusese pe frunte batista udă?

Indiferent însă ce va fi fost, nu era acum timp de pierdut, ci trebuia să se ducă de grabă la consulat.

Ce însemnă însă asta ? De când era el propriul său captiv ? Sgâlţâi de uşă. La dracu' ! Era încuiată pe dinafară.

Începu să bată tiba în lemn, dar trecu mult până să vie în sfâr-şit cineva.

- Deschideţi ! M'au încuiat.

- Nu-i nici o cheie aci. O fi înăuntru.

Ce liniştit dormea bărbatul alb ! Aşa era un efect al florilor ei. (Vezi pagina 12).

- Nu vorbi prostii, omule ! Doar nu sunt idiot. Pune pe cineva să deschidă. N'am, vreme. Haide fuga !

Chelnerul aduse pe portar, care spuse că aceasta e uşa la care văzuse pe hoţi. Chemă pe director, care trimise după un lăcătuş

În sfârşit, după un ceas, Bill Gazon fu liber. Renunţă la expli-caţiunile directorului, ale portarului şi chelnerului şi o luă razna jos, spre a găsi o trăsură care să-l ducă repede la consul.

Un automobil tocmai staţiona acolo.

- La consulatul norvegian ! Viteza cea mai mare.

Bill Gazon îşi scoase pălăria şi închise ochii. Curentul produs de cursa repede îi răcorea craniul fierbinte.

Dar ce drum lung.

Deschise necăjit ochii şi se speriă. Pe toţi sfinţii, unde-l ducea boul ăsta de şofer ?

E adevărat că maşina mergea în goană, dar nu la consulatul norvegian; trecuseră chiar de barieră.

- Ei, şofer, mi se pare că nu eşti zdravăn ! Dar unde mă duci ?

Omul dela volan nu-i răspunse însă, nici nu întoarse măcar capul. Bill Gazon sări atunci la el de-l zgâlţăi de umeri.

- Eşti fudul de urechi ? Întoarce îndată, că de nu....

În acelaşi moment, doi bărbaţi săriră în automobil silindu-l să şadă iar. Îi privi mirat, dar îşi dete numaidecât seama de primejdie.

- Aha, asta-i ! O clipă, domnilor !

Şi-i plezni pe amândoi, dar ei se năpustiră asupra lui. El reuşi să înşface pe unul şi gata să-l asvârle din vehicol, dar cel de-al doilea îl înhăţă dela spate. O luptă dârză se dezlănţui în maşina care gonea.

Adversarii n’aveau însă o poziţie prielnică deoarece se clăti-nau încoa şi încolo.

Bill Gazon ştia de-l aşteaptă dacă nu se descotoriseşte de agresori, aşa că da fără milă. Ei însă nu se lăsară aşa de uşor biruiţi.

În sfârşit, el izbuti, cu o bine ţintită directă în falcă, să svârle pe unul din automobil şi, în curând, împărtăşi şi celălalt aceeaşi soartă. Bill Gazon se întoarse către şofer, care se încleştase de volan.

- Stop !

Şoferul se făcu că nu-l aude. Bill Gazon se căţără atunci în faţă, îi aplică vreo câţiva pumni şi-l împinse la o parte.

Omul învârti volanul, aspre a vira către şanţ. Bill Gazon îi ghici însă intenţia, împinse înapoi maşina şi strânse frâna.

Automobilul se opri, duduind. Bill îmbrânci jos pe şofer şi sări după el. O luptă de box în regulă se încinse între amândoi pe şosea.

Japonezul trebui să recunoască, în curând, superioritatea pa-sagerului său şi căzu în şanţ, knock-out-at.

Bill sări în automobil, întoarse cu băgare de seamă şi porni înapoi pe drumul pe care-l parcursese fără voie.

Nu era încă departe, când altă maşină îi ieşi înainte, aşezându-se deacurmezişul şeselei, astfel că el trebui să oprească, spre a nu pricinui un accident. Nişte sergenţi coborâră din maşină şi se apropiară de el.

- Eşti arestat. Automobilul e furat.

- Se poate. Din păcate însă, domnilor, n’am vreme.

Sergenţii însă nu ţinură seamă de obiecţia aceasta, ci-l luară în mijlocul lor.

Ar fi fost de prisos să se împotrivească acestei forţe superioare, astfel că se urcă în trăsura poliţiei, în speranţa că totul se va lămuri în oraş.

Maşina poliţiei însă nu se înapoie în oraş, ci făcu un ocol mare şi care nu fu spaima lui Bill Gazon, constatând că a căzut pentru a doua oară în cursă ! Ce n'or fi râzând de el indivizii aştia galbeni, bucurându-se dinainte de triumful lor!

O luptă cinstită era lipsită pentru el de orice perspectivă de succes. Numai o stratagemă îl putea salva.

Celălată maşină venea după ei, condusă de unul din presu-puşii sergenţi. Trebui neapărat să intre în posesiunea ei. Dar cum ?

- Îmi daţi voie să fumez?

Şeful sergenţilor încuviinţă. Bill Gazon îşi aprinse în perfectă linişte o ţigară şi trăgând un fum, două, se îndeletnici, în acest timp, cu un joc ciudat. Nu stinse flacăra chibritului, ci o feri de curent cu palma.

Şi, deodată, pînă să prindă Japonezii de veste, aruncă în obrazul unua dintre cei doi cari şedeau mai aproape d el beţişorul aprins, iar celuilalt ţigara şi sări din maşină. E drept că se rostogoli, dar fu iarăşi repede pe picioare şi alergă spre cel de-al doilea automobil.

Până şoferul uluit, să se dumirească asupra celor ce se întâmplă, Bill Gazon îi apăsă în ochi şapca, întoarse maşina şi o goni pe câmp spre oraş.

În mijlocul drumului, deschise uşiţa şi asvârli afară pe individul galben, care nu mai era acum decât un balast inutil.

E adevărat că ceilalţi descărcară focuri după el, pornind în urmărirea lui, dar dânsul nici că se sinchisi.

Fără ca să bage de seamă, nimeri cu o roată din faţă într'o groapă şi automobilul se răsturnă, trântindu-l pe câmp. Cealaltă maşină veni cu viteză şi stopă. Japonezii coborâră şi alergară veseli la cel care zăcea la pământ. Dar n'ajunseră bine la Bill, că el sări în sus şi, cu agilitatea unei veveriţe, trecu repede, printre dânşii, avântându-se în automobilul întreg şi ştergând-o.

Un ţipăt de furie, scos de câteva voci,răsună după fugar, dar de astădată el numai râse; prea fusese neplăcută cunoştinţa ce făcuse spinarea sa cu piatra de hotar.

- Să sperăm că ţine hardughia asta. Zău aşa...

Dar atâta rosti doar, căci speranţa îi şi se spulberă. Un glonte tras împotriva lui sparse rezervorul de benzină.

Maşina mai merse o bucată şi se opri în faţa unei case dărâmate. El sări jos, supărat şi examină stricăciunea. Din lipsă de combustibil, motorul nu mai funcţiona. Ce era de făcut?

Bill Gazon se uită în juru-i. Banda galbenă venea în goană.

Să-şi continue, oare, fuga pe jos? N'ar fi ajuns departe, căci îl durea straşnic spatele.

Până să se hotărască, Japonezii şi fură lîngă el. Reuşi, încă în ultimul moment să dea de perete uşa casei şi să intre.

Nu mai avu însă timp s'o încuie.

Haita galbenă se năpusti cu toată puterea asupra ei şi-l svârli cât colo. Pătrunse apoi în casă, postându-se la uşă, ca să-l împiedice să iasă.

El se retrase câţiva paşi, uitându-se la adversarii săi, cari îi priveau cu nişte ochi ce scăpărau de ură.

Totuşi, nu-l atacau. Oare fiindcă erau convinşi că nu le mai putea scăpa ? Bill Gazon însă nu era de loc dispus să stea mult acolo. Trebuia să găsească o soluţie.

Şeful Japonezilor părea să-i ghicească gândurile.

Încuie repede pe dinafară şi aruncă cheia pe fereastră, afară. Apoi zise ironic:

- N’ai cum să scapi. Predă-te, deci, de bună voie...

- Serios? Şi trebuie numaidecât ? – întrebă Bill Gazon.

Furios de nepăsarea acestuia, Japonezul se asvârli asupra lui. Dar Bill prevăzuse atacul şi se repezi în sus, pe scara îngustă. Agre-sorii se luară imediat după el. Tânărul se uită în juru-i. Uşile erau , toate, încuiate. Aşa dar, iar înapoi !

Îmbrânci pe primul Japonez care-i sta în cale în spre ceilalţi, de se bălăbăniră cu toţii şi se avântă peste parmaclâc. Ajunse teafăr jos, se repezi la uşă şi cercă s’o deschidă cu forţa.

Sforţări zadarnice! În schimb răsunară la spatele său hohotele de râs ale Japonezilor, cari coborau încet, fără să se grăbească.

El îi aşteptă cu nepăsare simulată, dar în realitate minte-i lucra febril în căutarea unui mijloc de salvare.

Fiecare clipă ce-o pierdea era de neînlocuit, hotărând poate asupra soartei surorii sale Thea.

- Ei, te-ai convins, în sfârşit că nu ne poţi scăpa ? – îl întrebă Japonezul.

El dete din umeri. Ce să-i răspundă ?

- O săptămână trebuie să sati aci şi, după aia, poţi să te duci unde vrei. De sigur că nu ştii pentru ce suntem siliţi să te ţinem închis ? – întrebă şeful Galbenilor, cu ton batjocoritor.

- Ştiu eu fără să mi-o spune-ţi. Găsesc însă că o săptămână e prea mult, - replică Bill Gazon.

Japonezul îşi încrucişă braţele pe pipt şi clătină capul râzând. Atât aşteptase Bill Gazon.

Dintr'un salt fu la dânsul şi fără să-i dea timp să se apere, îl ridică pe sus şi-l svârli în tovarăşii săi. Aceştia se deteră înapoi, speriaţi. Se reculeseră însă repede şi aţinură calea tânărului, care iar voia să urce scara.

El însă îi îmbrânci cu coatele înlături, dar unul dintr'înşii care căzuse îi se încleştă de picioare, împiedecându-l să alerge.

Astfel, căzură şi ceilalţi peste ei, căutând să-l burduşească.

Cu spatele rănit şi ţinut de mâini şi de picioare, îi era aproape cu neputinţă să se desprindă. Cu buzele strânse, se împotrivea cu curajul disperării forţei superioare.

Reuşi să-şi elibereze un picior, cu care călcă pe mână pe Japonezul care zăcea la pământ. Urlând de durere, Galbenul îi dete drumul. Tânărul simulă că se aplecă înainte, şi până să prindă Japonezii de veste se smuci deodată înapoi.

Banda, care nu se aşteptase la stratagema aceasta îi dete fără voie drumul.

Lovind în dreapta şi stânga el îşi croi un loc printre dânşii spre scară şi. Sărind câte trei-patru trepte, o sbughi sus către etajul întâiu. Japonezii îl urmăriră sbierând.

Deodată se produse o troznitură teribilă şi întreaga casă se cutremură.

În ţăndurarea scândurilor şi a grinzilor se amestecau strigătele de groază ale Japonezilor, cari se prăvăliră în adânc, în faţa ochilor lui Bill Gazon.

Scara de lemn se prăbuşise sub greutatea lor. El se uită jos, buimăcit. Japonezii se târâră afară de sub dărămăturile scării. Nu păreau să fi suferit vreo leziune serioasă, căci toţi se ridicară.

Mai mare le fusese spaima decât rănile căpătate. Surparea scării punea pe Bill Gazon într'o situaţiune cu totul nouă.

Se afla în primul etaj, singurul în casa aceea, iar prigonitorii săi la parter de unde nu puteau să se urce aşa de curând la el.

De asemenea nu le era cu putimţă nici să iasă, deoarece unul de ai lor aruncase afară cheia dela uşa din faţă.

Bill Gazon avea deci răgaz suficient să examineze încăperile de sus. Descgise uşăle una după alta, uitându-se prin odăi.

Pretutindeni praful sta de două degete pe toate mobilele, semn că de mult nu era locuită casa aceasta.

Ar fi fost de prisos să cotrobăiască deoarece n'avea să găsească nimic care să-i fie de folos.

O ultimă uşă pe care o deschise ducea în pod. Se urcă pe treptele şubrede şi, în curând capu-i veni în atingere neplăcută cu o grindă.

Cum tocmai îşi freca ţeasta, zări un geamantan care nu va fi fost adus de mult acolo sus.

Curios să afle în ce casă a nimerit, deschise geamantanul, care nu era încuiat, dar o descoperi ceva care să-l lămurească asupra foştilor locatari.

Scoase o exclamaţie de surpriză. Geamantanul conţinea nişte rochii europeneşti.

Se apucă de frunte. Ar fi pus rămăşag că rochiile acelea au aparţinut cândva surorii sale Thea şi prietenei ei Ivanovna. Picase din întâmplare într'o veche vizină a duşmanilor.

Din nefericire venise şi aci prea târziu. Urmăritorii săi aveau să-l ţie închis până complicii lor vor fi dispărut fără urmă cu cele două fete.

Cum tot răscolea prin rochiile surorii sale în speranţa de a gă-si prin ele, un sgomot îl făcu să tresară.

Se furişă spre scara podului şi constată că Japonezii izbuti-seră să se caţere în primul etaj.

Scoase o exclamaţie de surpriză. Geamantanul conţinea niste rochii europeneşti. (Vezi pagina 26).

Aruncă o ochire prin pod. Ca să se ascundă ar fi fost de pri-sos. Ţinta sa trebuia să fie să ajungă cât mai repede sub cerul lim-pede.

Găsi o scară, o propti de o traversă, se urcă pe ea şi nimeri o gaură în acoperiş pe care o lărgi, scoţând câteva cărămizi. După aceea se avîntă deasupra.

Jos, în faţa casei, pe stradă, un Japonez se muncea să dreagă automobilul.

- Da, da, Japule drag, lucrează cu hărnicie şi pune-mi trăsura în stare de funcţionare ! – îşi zise Bill Gazon. O să am nevoie urgen-tă de ea ca să mă duc în oraş, dar fără voi, puşlamale galbene. Gră-beşte-te şi, după aia, vin imediat jos din văzduhul în care planez, ca să-ţi mulţumesc într'un mod cu totul special.

Sgomotul produs de căderea cărămizilor atrăsese atenţia Ja-ponezilor asupra drumului pe care-l luase Bill Gazon.

Cum îi auzi venind, trase scara sus dar n'o ridicase decât pe jumătate când ei se şi agăţară de trepte.

El însă nu voia să tragă sus greutatea acestora, dar nici la sca-ră nu putea să renunţe, căci, altfel, nu-i era cu putinţă să scape. Toate smucirile nefolosind la nimic recurse la un mijloc radical.

Scoase browning-ul şi trase un foc deasupra capetelor agre-sorilor. Aceştia se depărtară înfricoşaţi.

Japonezul de lângă automobil se uită mirat pe acoperiş, neputându-şi explica ce se petrece acolo. Trebui însă să sară într'o parte, căci în aceeaşi clipă scara căzu de pe acope-riş şi, imediat după aceea, sări şi Bill Gazon în persoană.

Japonezul îl privi nedumerit, ar Bill Gazon nu-i dete răgaz să-şi vie în fire ci se servi de el, ca să zicem astfel, ca un fel de "Pungching ball".

Înciudat, galbenul se puse în stare de apărare, dar tânărul nu era dispus să se vadă stânjenit în ultimul moment.

Îl pisălogi dar şi adversarul fu în curând silit să renunţe la luptă. Lovit de un pumn se împletici de zid şi se prăbuşi în nesimţire.

Bill Gazon ascultă cu oarecare bucurie răutăcioasă sforţările ce făceau Japonezii ca să iasă din casă spre a-l prinde din nou. Apoi însă, socoti de cuviinţă să se îndepărteze cât mai repede. Sări în maşină şi spălă putina.

Ajunse în curând pe şoseaua ce ducea spre Tokio şi, în viteza cea mai mare, grăbi spre oraş.

Capitolul 3
Amiaza

Lac de sudoare şi plin de ţărână, Bill Gazon intră la consulat. Secretarul îi ieşi înainte:

- Regret, dar domnul consul n’a venit încă şi mi se pare că şi telefonul e deranjat.

- Eh, nu-i ceva nou ! Aştept eu.

Şi Bill Gazon prinse să se plimbe prin sala de aşteptare. În sfârşit, după o oră sosi consulul.

- Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi atât dar uite ce mi s’a întâmplat. Nevastă-mea a cumpărat azi dimineaţă un buchet de flori şi ...

- Ştiu. Şi aţi adormit cu toţii.

- Da’de unde ştii?

- De, mi-s şi mie dragi micile florărese.

Şi Bill Gazon povesti, râzând, cele ce păţise peste noapte şi dimineaţa.

- Spune-mi însă acum, te rog, dacă ai aflat ceva noutăţi despre sora mea şi unde ar fi să reîncep investigaţiile.

Consulul îl sili să şadă.

- Poftim o ţigară 1 Uite ce-i: colegul meu din Chili îmi comunică un caz ciudat. A primit un bilet prin care e rugat să mă înştiinţeze că domnişoara Thea se află în Chili. Din păcate, stimatul meu coleg nu mi-a trimis şi biletul, dar sunt sigur că provine dela sora dumitale. De când Statele-Unite au pus stavilă imigraţiei galbene, Japonezii se îndreaptă iarăşi spre America de Sud, ţara lor fiind prea mică pentru populaţia mereu crescândă, aşa că surplusul trebuie să se aciuieze aiurea.Mulţi Japonezi s'au stabilit în America de Sud, întemeind chiar mari colonii. Trebue să recunoaştem tenacitatea precum şi hărnicia lor. Au întemeiat ferme model. E dar cu putinţă că acela pe care nu-l cunoaştem şi care duce cu siguranţă cu dânsul pe sora dumitale şi prietena ei, a plecat în Chili, ca să se sustragă urmăririlor dumitale.

Bill Gazon sări în picioare, surescitat.

- Plec şi eu acolo.

- O poţi face fără zăbavă. La cinci porneşte un vapor spre Valparaiso şi-l poţi lua. Până una-alta, ia o mică gustare şi cere să ţi se aducă lucrurile aici.

Bill Gazon urmă sfatul consulului. Nu se odihni biendupă gustarea luată şi primi o scrisoare ce fusese predată pentru dânsul. O deschise curios.

Conţinea următoarele:

Pleacă la Melbourne – Thea

Ce o fi însemând aceasta ? Se trânti pe un scaun.

Îl înşela o nălucă sau ? ... Nu găsea nicio explicaţiune. Melbourne este în Australia de Sud, aşa dar într'un punct tocmai opus statului Chili.

Cărei ştiri să-i dea crezare? Numai una putea fi adevărată, pe când cealaltă urma să-l inducă în eroare.

Citi din nou cele patru cuvinte şi deodată se născu într'însul o bănuială.

Ţinu scrisoarea în faţa luminii şi o compară cu celelalte ale surorii sale.

Era ceva necurat la mijloc. Rugă pe consul şi pe alţi domni prezenţi să examineze literele şi toţi fură de aceeaşi părer:

Scrisoarea era falsă !

Fără îndoială că se urmărea cu ea ca el să fie abătut pe o cale greşită, dar nu-şi atinseseră scopul. Odată se lăsase el purtat de nas şi se dusese la Camciatca, spre mai marele haz al duşmanilor săi. A doua oară însă nu se mai lasă amăgit. Ştia de acum unde să-şi caute surioara.

Capitolul 4
Seara

Bill Gazon se despărţi cordial de consul, căruia îi datora aşa de mult şi se urcă în automobilul ce-l aştepta.

-Fuga în port !

Şi se tolăni în perne, încântat că părăsea Japonia.

Cum sta cufundat în gânduri, şoferul stopă brusc.

- De ce ai oprit ? – sări Bill Gazon

- Nu pot merge mai departe: strada e baricadată.

Şi, într'adevăr, o aglomerare de oameni împiedeca maşina să înainteze. Bill Gazon nu putu observa motivul acelei învălmăşeli. Oricum însă mulţimea nu se arăta deloc dispusă să facă loc.

- Ia-o pe alt drum, dar la iuţeală !

Şoferul se supuse şi coti pe o stradă laterală. Totuşi n'ajunse departe şi alt automobil îl izbi în flanc.

Stopă şi sări jos, înjurând:

- Nu pot merge mai departe: s'a defectat motorul.

Bill Gazon sări în picioare. Ce bucluc al naibii!

Dacă nu se grăbea, vaporul avea să plece, iar următorul pornea abia peste câteva zile.Motorul însă nu mai funcţiona.

Bill Gazon se uită desorientat în juru-i. Cu acest prilej zări pe conducătorul celuilalt automobil. Aha, parcă mai văzuse în ziua aceasta figura aceea galbenă ! Acela era să-şi continur drumul, când tânărul îl chemă:

- Nu mă poţi duce dumneata în port ?

Japonezul reflectă un moment, apoi o scânteie îi scăpără în ochi.

- *All right, sir* ! Vă duc în port.

- Perfect ! Ia deci geamantanul meu în maşina dumitale.

Şi, pe când Japonezul tocmai executa ordinul, Bill Gazon trânti celuilat şofer o monedă, după care se avântă la volanul celui de al doilea automobil.

Japonezul ghici că fost pătruns şi voi să-l împingă jos din trăsură, dar nu reuşi.

- Lasă, că mă duc şi singur, - zise tânărul sarcastic. Ne

cunoaştem de azi dimineaţă şi dacă nu te astâmperi, te predau poliţiei pentru tentativă de asasinat. M'ai înteles?

Japonezul se piti, intimidat, într'un colţ şi se uită în juru-i, în căutarea unui tovarăş. Bill Gazon purtă de grijă ca să nu găsească pe niciunul, căutând să câştige, cu maximum de viteză, timpul pierdut.

Ajunse curând în port. Sirena dela vapor şi ţiuia, chemând pe bord pe pasagerii întârziaţi.

- Mulţumesc pentru cursa gratuită !

Şi luându-şi geamantanul Bill Gazon se repezi pe scara de comunicaţie.

În mijlocul ei însă se întâlni cu un Japonez, care îl împinse ănlături de era cât pe aci să-l trântească în apă.

Am încheiat aci partida! – zise Bill Gazon dând un brânciu Japonezului, care sbură tocmai dincolo de scara de comunicaţie.

Fu ultimul atac pe pământ japonez. Prin câte nu trecuse în numai douăzeci şi patru de ore !

Vaporul se desprinse încet de cheiu. Bill Gazon se apropiă de balustradă.

În lumina apusului de soare, muntele Fujiama era învăluit ca în purpură. Cu bine, Nipon, ţară a soarelui roşu !

Să fi şi fost vestită sosirea sa în Chili ?

Cu siguranţă, căci reţeaua de spionaj a puternicului său duşman lucra admirabil.

Nu-i era frică. Aştepta cu încordare evenimentele viitoare. Doar odată şi odată trebuia să-şi atingă scopul.

Un pasager străin se apropiă de el, tot tuşind.

- Frumoasă ţară Japonia asta, nu-i aşa ?

- Da, da, foarte frumoasă, ami ales când o cunoşti aşa cum am cunoscut-o eu. Cu toate astea, nu sunt supărat pe ea. E într’ade-văr o ţară frumoasă.

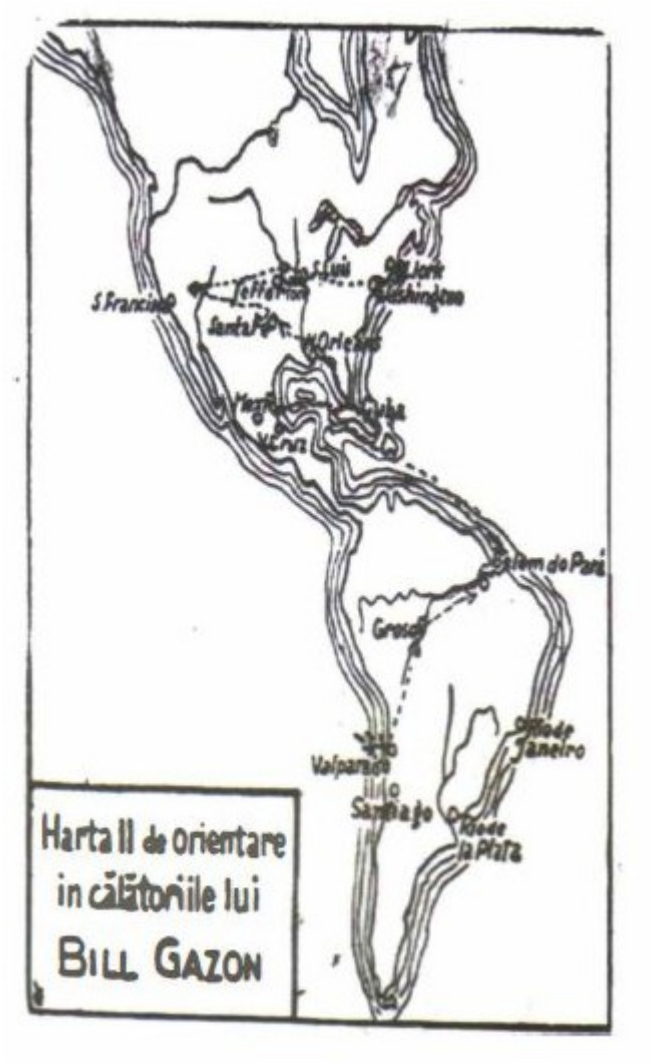
S. Francisco
Santa Fé
Orleans
Cruz
Valparaiso
Santiago
Rio de Janeiro
Rio de la Plata
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON